

Den eleganta kjolen.

59 c Br.

National Library
of Sweden

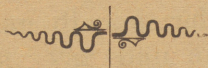
Ronin
Su.
(Per)

1898

Den

Eleganta

Kjolen.

Stkln 1898.

Den

Eleganta

Kjolen

Stockholm,
Ferd. Hammar & Co:s Boktryckeri,
1898.

I.
Det var efter det blodsudlade Krimkri-
gets slut på hösten 1855.

Den franske, tappre general Canrobert kom till Stockholm för att såsom den själf-upphöjde kejsar Napoleon III:s utomordentliga sändebud uppvakta den då redan sig själf öfverlevvade konung Oscar den förste.

Canrobert var då världens populäraste fältherre och mottagningen i hufvudstaden var storartad. Uti konungens »sjuglasvagn» hemtades han med uppvaktning till kungliga slottet efter ett brunt sto-fyrspann med för-ridare och ledsagad af en squadron lifgardes husarer.

De voro dåtida svenskarnes kyrassierer. Han bodde på nuvarande Brunkebergs hotell, där han disponerade 18 rum. Förhållandevis ung, var han ännu en ståtlig karl och en mera än stilig krigare i den af guld, ordnar och medaljer glänsande napoleanska uniformen.

Festerna i kungliga slottet aflöste hvarandra, och såsom värd fungerade ständigt den nygifte, populäre kronprinsen — sedermera konung Carl XV. All konversation fördes naturligtvis på franska språket; och

de politiska underhandlingar, som genom den guldsmidde generalen fördes mellan hans franska kejsare och hans kunglige svenske värd, höra ej hit.

Det är blott ett egendomligt sammanträffande, som hör till historien, och det är detta, läsaren kommer att här göra bekantskap med.

Det är skrifvet såsom ett minne till mysterierna inom den förnäma världen, där äväl krönta hufvuden som simple officerare sammanträffa i boduierer för att spela meningslösa roller.

II.

Zerkessiskan är fagrast utaf alla,
Vid hennes fot en kejsare kan falla!

Långt inne i det gamla Ryssland, i närheten af Kiew, ligger ett gammalt slott, som vid tiden för denna berättelse ägdes af en furste, Peter Nadetsky.

Han var af kejsareblod och gift med en tysk prinsessa, samt hade hos sig på slottet sin syster — en ung nittonårig furstinna, med eld i stället för blod uti ådrorna.

Det påstås, att hon red ihjäl ett dussin hästar om året på sina jagtpromenader innan hon sett sexton vårar.

Eldig, spotsk och befallande, tyglade hon menniskor lika väl som djur och valpar.

Hennes blick var blixstens, det fladdrande håret hade nattens djupaste färg.

Den romerska näsan till den grekiska profilen gjorde en djärf kontrast till den hårdt slutna munnen, omkring hvilken de mjuka läpparne tillslöto en hemlighet, hvilken någon gång i ögonen kunde läsas såsom *trånad*.

Denna eldiga, unga furstinna hade fått den omsorgsfullaste uppfostran, och hennes gouvernant var en af pariserstadens lärdaste qvinnor.

Uppfostran är dock ej det samma som *kärlek* och redan i unga år tog denna trånande — alla hinder nedbrytande makt ut sin rätt hos flickan, som var mogen qvinna redan vid fjorton års ålder.

Stallknektar och lakejer blefvo de första föremålen för passionernas tillfredsställande — men tjenare, som de voro, vågade de ej i det heliga Ryssland begå en synd mot det sjätte budet och därtill mot sin husbondes syster — en furstinna.

Kärlekens makt är outgrundlig och passionernas herravälde öfver människan är magiskt bunden vid stundens dårskapliga handling.

En trånande qvinna är i sin utbildningstid lik en rosenknopp, som ovilkorligen vill slå ut, men icke kan det i brist på vatten eller sol.

Det tunna omhöljet spännas till sin yttersta vidd — skall det brista eller — förkrympa?

Litet sol, litet vatten, och knoppen slår ut på några timmar.

Så är det ock med den unga flickan. En smula återstrålande kärlek från den hon af hjärtat eller passionens glöd tycker om, är både sol och vatten åt henne. — Det förra för hjärtat och det senare för trånaden.

Men vi skola återgå till hjältinnan och presentera henne äfven till namnet.

Inom familjen gick det ett rykte, att hennes verkliga fader ej skulle varit furst Nadetsky, utan en svensk adelsman, som under några år sammanträffat med familjen, under deras vistelse i Moskwa och Kiew.

Han skulle då kommit i intimare förhållande med furstinnans moder, och efter upptäckten af den frukt, till hvilken han ansåg sig vara upphofvet, skjutit sig i den bedragne äkta mannens d. v. s. furstens åsyn.

Fursten och furstinnan dogo emellertid, såsom nämnts snart efteråt, och det säges, att den förre dog af grämelse och den senare af samvetsqual ett par år efter det hon gifvit lifvet åt den svenske adelsmannens dotter:

Petrowna Nadetsky.

III.

Vi hafva alltså följt Petrowna från bar-naåren till det nittonde året, utan att nämna något om de felsteg, hon från sitt fjortonde år på sedlighetens tiljor begått.

Några små pointer före hennes rymning med en finsk kavalleriofficer till Sverige, bör måhända dock intressera den karaktärsbildande läsaren.

Detta så mycket mera, som hon torde vara den hittills enastående bordelldame med furstligt blod i ådrorna, som uppträdt i Stockholm. I Paris eller Wien har det ej ens skett, och icke en gång i Konstantinopel.

Spotsk, som hon var, förälskade hon sig redan vid femton år i en af sin broders lakejer, en sjutton års yngling från Ural-trakterna med vackra ljusa ögon och tjockt linfärgadt hår samt förhållandevis stark och kraftig kroppsbyggnad.

Själff var hon fysiskt stark och passionen gjorde henne äfven starkare.

Den ljufhet, som hon i egenskap af hans älskarinna erfor, varade dock icke länge — hon förstod sitt felsteg uti att kombinera sitt blåa blod med en lifegen.

Aristokratien fick makt med henne, då hon visste sig vara underkastad skandalen att blifva — — moder.

Den unge lakejen hade samtipigt förälskat sig uti en flicka inom hans egen sam

hällsklass — en flicka vid furstinnans hof. I början gnistrade svartsjukan från den unga flickans hjärta och möttes med medlidandets löje från furstinnan. Uti furstinnans boduir var lakejen icke längre en älskare — han blef en slaf — mindre under ridspöet än under passionernas makt.

Dessa ökas — påstås det — nemligen allt mera, eftersom modern närmar sig den stund, då hon skall rekrytera sitt lands armé med en ung soldat.

Och besynnerligt nog äro af våra barn den förstfödde — alldeles som på Abrahams och Moses' tid — nästan ständigt en pojke.

Passionerna ökades af den blifvande furstinnan-modern, och lakejen, hvilken ständigt skulle vistas i den yppiga sängkammaren, måste naturligtvis småningom försöka att »glömma» sin hjärtenujna älskarinna nummro två.

Om detta grämde henne eller icke, hade hon hittills aldrig förrådt.

Nåväl. Hennes umgänge med den redan förslappade lakejen Iwan Pratow, som hans verkliga namn var, gaf icke upphof till något vare sig faderskap från hans sida eller moderskap från hennes.

De fingo högst sällan tillfälle att träffa hvarandra.

Furstinnan hade alla möjliga förevändningar för att behålla den vackre Iwan kvar — och hon lyckades öfver all förväntan,

Hon hade nämligen — så ung hon ännu var, funnit honom svag för godt, berusande vin.

Listen är qvinnans starkaste vapen.

* * *

Nu var den vackra Petrowna negligerad. Hon hade blott ett medel att tillfredsställa sina passioner — det var Iwans domnande kärlek. I sällskapskretsarne kunde hon icke deltaga.

Iwan var hennes allt och slutligen kunde hon, nära den gräns då hon borde blifva moder, ej längre dölja sig.

På något sätt måste hon blifva skandalen qvitt.

IV.

Furstarne Nadetsky' slott ligger ett par verst utanför Kiew öster ut. Slottet beskuggas af gamla ekar mellan höga lindar.

I lindarne sjunger sommarfogeln dagen lång, och i ekarne lura höken eller ugglan nattetiden på sitt rof.

På bergsluttningarne utanför beta om sommaren godsets talrika hjordar och om vintern — som ingenstädes är så kall som här — tjuta vargarne och söka det rof, de kunna finna — det må nu vara människa eller kadaver.

I furstinnan Petrownas hjerta brann en eld af hat mot sig själf och Iwan — medan i hennes hjärna den ena mörka tanken efter den andra uppsteg.

Hon skulle om några veckor blifva moder.

Detta kunde icke längre hemlighållas. Skandalen och sättet att undvika denna var allt som brydde hennes starka sinne.

Njutningens tid var öfver. Passionerna voro tillfredsställda. Skandalen, blygsamheten och smärtorna återstodo.

Huru skulle hon visa sig för sin broder och syskon?

Ett djärft beslut var det enda, som kunde rädda henne.

Under föregifvande af ett besök i Kiew för en pådiktad sjukdom, afreste Petrowna en höstkväll från slottet med en fyrspänd vagn mot Kiew. I kupéen satt hon själf och på kuskbocken kusken samt Iwan iklädd ett nytt livré.

Vid Kiew stannade ekipaget i närheten af ett värdshus, dit furstinnan gick till fots i sällskap med Iwans verkliga fästmö, hvilken hon medtagit såsom domestik.

Hvad som här afhandlades torde aldrig blifva uppenbart på denna planeten. Petrowna och hennes rivalinna togo in på värdshuset och ekipaget närmade sig efteråt.

Ett par rum ställes till damernas tjänst och natten förflöt

På morgonen skulle färden fortsättas, men då saknades Iwan.

Han låg död vid sidan om kusken i det rum, som åt dem anvisats.

Dödsorsaken konstaterades aldrig.

Den unga bondflickan, som varit Iwans trogna fästmö, afslöjade nu med en älskande kvinnas brutna makt sin ställning till honom, i det hon, till vansinnighet upprörd af hans död, med ymniga tårar och höga klagotoner med vildhet kastade sig öfver hans döda kropp, öfverhöljande hans ansikte med kyssar.

Hos den vackra bondflickan Olga hade nu passionen ökats af smärtan och sedan denna förbytts i raseri, ville hon med tigrinnans makt öfverfalla sin husmoder, hvilken på kvällen varit för en stund ensam med Iwan. Hon hade nemligen märkt, att de druckit vin tillsammans och att det i botten af Iwans glas fanns några smulor, som ej funnos i furstinnans.

Det var alltså giftet, som beröfvat den unge, vackre gossen lifvet, sedan kärleken upphört.

Att anmäla furstinnan för mord var Olgas första tanke.

Hon böjde knä vid sängen och läste sina ryska böner samt lade ett krusifix på hans bröst.

Under tiden hade furstinnan gjort upp en ny plan, och vidtalat kusken att bjuda flickan ett glas vin för att dricka den dödes afskedsskål, ty det är så brukligt i Ryssland. Han tände vaxljus på bordet och bar in vinet, en nyuppdragen tokayerflaska, som han fått utaf värdshusvärden, — men som i sjelfva verket medförts af furstinnan Petrowna.

Nikolaus, kusken, slog i och de drucko för den afidnes själ. Men Nikolaus gick ögonblickligen ut ur rummet. Han hade, då flickan vände sig mot den döde för att dricka, obemärkt slagit ut sitt glas öfver axeln så att vinet rann nedåt ryggen.

Flickan kände sig af det tömda vinet för ett ögonblick stärkt, och beslöt att deraf taga ett glas till, innan hon gick till prefekten, för att anmäla furstinnan såsom giftblanderska. I detsamma kom Nikolaus in åtföljd af Petrowna, hvilken senare af Olga möttes med en om hämd vittnande blick.

Olga vacklade nu och hufvudet sjönk tillsammans ned mot bröstkorgen. Morfinen hade gjort sin verkan; hon somnade och bars från den döde Iwans säng af Nikolaus in i det angränsande rummet, de: hon hvilat om natten.

Hon sof lugnt, men hårdt.

V.

Det furstliga ekipaget körde nu fram. Värden fick en rundlig summa till begrafningen och furstinnan fick af honom en ny tjenare, som ikläddes Iwans livré.

Petrowna förebad att sjelf gå upp till prefekten i Kiew och anmäla det plötsliga dödsfallet, men lemnade derjemte penningar till skjuts för Olga, näa hon vaknade, att komma efter. Furstinnan skulle taga in på hotell Storfursten och dit borde Olga komma efter.

Man trodde, att hon af den häftiga upprörelsen ått något slaganfall och läkare skulle genast sändas från Kiew.

* * *

Furstinnan Petrowna lemnade så värdshuset »Den helige Andreas», och det vackra polska fyrspannet ilade med fria tyglar till Kiew; dit man kom ett par timmar före expressbåtens afgang till Petersburg.

Här fick — som det syntes — Petrowna en ny ide. Hon lät Nikolaus byta livré med betjenten och sände denne åter till värdshuset »Den helige Andreas». Han skulle fara så snart hästarna voro uthvilade — samt sedan hemta Olga, när hon *uppräknat*, till Kiew. Så löd befallningen.

* * *

På aftonen ångade den stora post-expressångaren i väg mot S:t Petersburg, medförande Petrowna och hennes från kusk till betjent förvandlade tjenare.

I Petersburg antog hon namnet Iwana, grefinna af Artia, och talade franska språket i stället för det ryska.

Iwana, som vi hädanefter vilja kalla henne, inväntade i Petersburg med ängslan första lägenheten till Stockholm.

Rymningen från den förgiftade betjenten och öfvergifne älskaren hade hittills lyckats — skulle hon äfven lyckas komma ur det heliga Ryssland med sin hemlighet?

Djerfheten och energien stodo henne bi. I den nye ryska hufvudstaden afskedade hon Nikolaus, sedan hon genom att skaffa honom plats, afskurit möjligheten för honom att på en lång tid kunna återvända till Kiew eller hemorten.

Här anlade hon en tjenarinnas dräkt och packade in sina dyrbarheter samt flyttade till ett mindre hotell, der hon under namnet Iwana väntade afgången af den första båt, som kunde föra henne till Sverige.

Dagen var icke långt borta och snart frustade den för sin tid eleganta ångaren Gauthiod fram på Bottenhafvet med Stockholm som mål.

VI.

I Canroberts sällskap var en ung svensk löjtnant. Han hade som frivillig tjänat tricoloren under hela kriget och stigit till fransk heders-officer.

Han hade under någon tid äfven varit den populäre generalens adjutant. De voro nu på samma fartyg; den ene för att efter sina bragder uppvakta det svenska hofvet och den andre — löjtnanten, för att stanna i sitt hemland och åter-

gå till det regemente, från hvilket han i nära två år varit borta.

Den unge friske, numera brunhyade löjtnant von B:s ögon mötte snart på fartyget Iwanas blixtrande ögonpar.

Var det lättsinnet, passionen eller kärleken, som talade sitt stumma språk?

Den till tjenarinna förklädda unga furstinnan, hvilken ej gerna längre kunde dölja sitt tillstånd som blifvande moder, rodnade icke numera, blicken var utmanande — och löjtnanten förstod den.

Med chevalerisk takt närmade han sig den förklädda daren, den unga ryska flickan.

Det förvånade honom visserligen litet i början att hon talade franska språket lika väl som han — men förklaringen deröfver låg ju nära till hands.

Hon kunde ju varit tjenarinna i en fransk familj.

Bekantskapen var snart gjord. Den tappre löjtnantens hjerta kapitulerade ögonblickligen för den ryska bondflickan.

Han förälskade sig uti den förmenta tjenarinnan, och när Gauthiod gled in på Stockholms ström hade han redan gjort sin kärleksförklaring

Iwana afslog icke direkt hans tränads början, hon fick hans kort jemte uppgift å bostad i hufvudstaden samt det regemente, som han skulle återgå till.

Furstinnan såg i den unge löjtnanten sin lydige slaf, medan han å andra sidan i tjänsteflickan blott såg sin blifvande mätress.

Morgonen före fartygets ankomst till Stockholm inträffade emellertid en liten händelse framme

på fördäcket, som torde gjort löjtnant B. litet förlägen.

Under den starka blåsten och höga sjögången gjorde Iwana en öfverhalning alldeles vid löjtnantens fötter. Hon föll omkull på däcket och vinden dref upp öfverplaggen, så att neglichéen hade blifvit så godt som fullständig — om icke en elegant, med rika spetsar och guldbroderier samt furstliga kronor öfversällad kjortel med sin tyngd hejdat underkjolarne att äfven fladdra för vinden.

Denna öfverdådigt dyrbara kjol kunde omöjligen tillhöra en kammarjungfru. Men Iwana fann sig äfven här, och försäkrade att hon påtagit sig densamma för sin husmoders räkning, för att smuggla in den, och ej behöfva betala den dyra tullen för ett dylikt plagg.

Löjtnanten synes äfven ha delat denna plan och vidare talades ej derom.

Man anlände till Stockholm och skilides åt. Löjtnant B. gick i tjenstgöring och Iwana, som försäkrat honom, att hon skulle på någon tid resa till Göteborg och England, blef intagen på barnbördshuset, där hon en månad efteråt gaf lifvet åt en halfblodsfurste — — — som b'ef ett barnhusbarn.

VII

Nu var den stolta Petrowna, furstinna af Nadetsky, moder. Moder till sonen af en plebej, en lifegen, som i Ryssland blott fick lefva, därför att han var till.

Iwan, hennes barns fader hade hon mördat medelst en giftbägare. Återstod blott att äfven göra hans afföda oskadliggjord, — men på hvilket sätt?

Kväfva barnet under förebärande att det skett under sömnen, hade hon synbarligen icke mod till, och giftet skulle utan tvifvel blifva upptäckt i den späda varelsen. Hon beslöt därför att med 150 riksdaler specie — 600 kronor i nuvarande mynt — inlösa pilten på Allmänna barnhuset, der vi nu tills vidare lemna honom.

Iwana önskade ej veta i hvilken religion som han upptogs, och ej heller det namn, som man kom att gifva honom.

Hon lemnade sjukhuset då hon var frisk, och hyrde sig en liten möblerad våning vid en gata på Norrmalm, der hon en tid höll sig helt och hållet dold, utan att umgås med någon, förkrossad, som hon troligen var af minnenas tyngd. För öfrigt hade hon ej någon att umgås med; hon kände ju ingen i Stockholm eller Sverige, och den sköne löjtnant B:s bild hade väl under barnsörden något fördunklats.

Tiden gick fram emot vintern och det blef allt mera trist för Iwana. Hon började nu fundera på, om hon skulle fara till Frankrike för att gifva lektioner i sitt modersmål, ryska språket, eller gifva pianolektioner.

Något måste hon ju uträtta för att kunna

försörja sig. De penningar och juveler som hon medförde kunde ju icke räcka så synnerligen länge, och detta så mycket mindre som Iwana aldrig fått en inblick uti den säregna konsten, att kunna spara något. Med fulla händer gaf hon ut, i den tanken att man skulle göra likaså mot henne då hon företog sig något.

Ur denna vellelse blef hon emellertid snart tagen; och hennes tillämnade resa till Paris, af en egendomlig orsak afbruten.

Ett par dagar innan den bestämda afresan skulle ske inträffade nemligen en händelse som var en epok i Iwanas kommande öden.

Det var en kulen novemberqväll i slutet af månaden. Höststormarne rasade som bäst, och den första vinterns snö föll i tätta drifvor kring Kungsträdgårdens gångar och alléer.

I midten stod den Molinska fontänen lik en drömbild, nyss uppvaknad ur hafvet. Ofvanför stod Kungen-skräddaren Carl XIII i hermelinsmantel och frös, samt nedanför hjelten Carl XII och lekte Narvaslag i pelsbrämrad sortut.

Klockan slog tio i Jakobs kyrktorn och några minuter senare höll en elegant wienervagn utanför Dramatiska teaterns portar.

Yrvädret tilltog allt mer och mer under det att kusken med sitt spann väntade på

sin husbonde, löjtnant v. B. Slutligen kom han i sällskap med ett par vänner, för att åka hem.

Samtidigt som betjenten skulle öppna vagnsdörren passerade en pelsbrämrad dam förbi. Den kavaljeriske löjtnanten stannade ett ögonblick, liksom för en öfverläggning med sig sjelf. Derpå lät han genom betjenten säga damen att vagnen stod till hennes disposition för den tid hon behöfde att fara hem. Han lemnade sitt kort. Vinden hade tilltagit i styrka och snön föll allt tätare, hvadan den ovanligt erbjudna tjensten med tacksamhet antogs, och ett ögonblick senare stodo Iwana och löjtnant v. B. midt emot hvarandra.

Det första återseendet var nog en smula öfverraskande, men den kallblodighet, som är förnämt folk egen, gjorde snart situationen mjuk — och af artighet följde v. B. sin väninna till och in i hennes bostad.

Båda voro naturligtvis hvar på sitt sätt öfverraskade af det sällsamma mötet och återseendet, och löjtnantens förvåning steg i jernbredd med hans passion, då han återsåg den ryska tjänsteflickan, som han gjort bekantskap med på resan, i en elegant juvelsmyckad toilette besatt med pärlor.

Den eleganta kjolen, som han observerat då flickan föll omkull på fartyget, kom han ofrivilligt att tänka på — och då hon nu var herskarinna och sjelf blef uppsadd, för-

stod han att hon dragit honom bakom ljuset i sin förklädnad på ångaren. En förklaring var ju nödvändig.

Men huru skulle denna från furstinnans sida kunna ske?

Passionernas eld lågade i båda kontrahenternas ögon under det elden brann i deras hjertan. De hade ju redan älskat hvarandra — på afstånd under sjöresan hit, och nu stodo de under andra förhållanden öga mot öga. Iwana var nu, efter moderskapet och i den lika dyrbara som smakfulla dräkten än mera skön — ja berusande, bedårande — — —

Den vackra ryska flickan hade löjtnant v. B. vågat nalkas på ett helt annat sätt än denna sköna dame.

Hvem var hon?

En förtrollad prinsessa från sagornas rike?

En ur mytologien framsprungnen gudinna Diana som nedstigit från Olympen och tagit menisklig skepnad?

Löjtnanten häpnade synbarligen, och krigaren från Krim kapitulerade. Här kunde och måste han beherska sina känslor.

Han stod ju inför ett förkropppsligadt andeväsen, hvars ursprung var honom en fullständig gåta.

Och furstinnan — huru skulle hon klargöra sin lögn, då hon i tjensteflickans skepnad visade den eleganta kjolen?

Skulle hon säga hvem hon var?

Nej!

Kvinnans list vilseleder mannens förstånd, och här ett exempel derpå, hvilket får stå, — icke till kvinnans blygsamma heder, men som ett bevis för listigheten.

VIII.

Konversationen blef ju, det säger sig själfvt ganska trög i början. Förhållandena voro nu helt andra än på fartyget; men Iwana var, ehuru till åren blott ett barn — ej mera någon dufunge; och hennes plan blef snart färdig, och den nya öfverraskningen följde snart den förra, för v. B.

Hon lämnade honom nämligen i sitt motagningsrum. och gick in uti ett annat, der hon gjorde toilette — i det att hon utbytte sin fraicha dräkt, mot den tjenarinneklädsel, som hon burit under resan från Petersburg, och i hvilken hon först presenterat sig för den svenske officeren.

Hon inträdde nu som tjenarinna i stället för herrskarinna. Utaf den senare fanns ej mera kvar, än den frappanta skönheten. Måhända såg hon i denna dräkt ännu mera bedårande ut.

Von B:s förvåning kan lättare tänkas än beskrivas — — —

Hvarför gjorde hon denna toilette för sin gäst, och huru ville hon förklara den?

Kvinnan är, sade vi listig, och hon förklarade sig på sitt sätt — — — —

Kärleken är ju en sak här i lifvet, som tillhör psykologernas forskningssträfvanden, medan passionerna är en annan, som tillhör naturens återkommande erfarenheter.

Aro dessa atomer och alster förenade hos samma individ, måste explodering ske och dygdens utstakade gränser flyttas — —

Iwana var ej sen att uppfinna en ny lögn, det är vanligen kvinnans starkaste sida, då hon förut är brottslig och ånyo tänker att blifva det.

Här låg den också synnerligen nära till hands, och Iwana förklarade helt frankt för sin chevaleriske beundrare, att hon under promenaden påtagit sig sin *husmoders kläder* uuder det att hon varit ute — emedan denna, husmodern, för tillfället var bortrest — —

Häruti; i denna lögn låg kärlekens passion, och hon hade beräknat rätt.

I tjensteflickan såg löjtnanten ej längre den uppfostrade verldsdamen — blott en piga, och — — — då kunde bådas passioner blifva tillfredsställda.

Iwana hade heller icke missräknat sig; elden i den bedårade krigarens ögon lyste henne fram till hans hjerta — och en ny kapitulation aflöste den första.

IX.

Men »husmodren» — om hon skulle vid sin återkomst tillåta någon förbindelse mellan sin tjensteflicka och en officer — det var en sund fråga, som von B. gjorde sig själf?

Under passionernas makt står vanligtvis alltid kärleken utanför dörren och väntar; och kärlek var för Iwana en okänd företeelse. Måhända den slumrande fjärilen med detta grannlåtsnamn ändå fanns, äfven hos henne, i någon undångömd eller outforskad vrå, som hon ej riktigt kände till?

Hon hade hittills blott känt den såsom passionens slaf — nu skulle den kanske bli dennas herrskare, och säkert är att hon i denna stund insåg att hon spelat sina kort allt för högt. — Hon önskade nu att von B. skulle varit hennes bror —

Var detta hennes innersta tanke, så måste ju någon gnista af kärlek beherrskat passionernas glöd — men med en eldig kyss på de sköna, svällande läpparne, tog löjtnanten henne ur drömmerierna, och så fick äfven nu kärleken sin plats i skamvrån.

X.

Iwana blef för andra gången moder. Hennes förra barn var furstinnans i lag med en simpel tjenare — en plebej; hennes andra barn blef »tjensteflickans son», som hade en ädel adelsman till fader!

Tiden gick emellertid och Iwana kom på dekis, som man säger. Åren 1856—1858 voro förbi — Canrobert var i Paris en firad general och Iwanas tillgångar voro slut. Tre år senare, eller 1861 finna vi henne i Kolmätargränd som vanlig glädjeficka och snart derefter såsom bordellegerska eller kopplerska.

Hon omslöt sig ständigt med en viss nimbus, och det var först efter hennes död, som man fick veta hvem hon var.

XI.

På Jacobs vackra, tysta kyrkogård mellan de höga popplarne — en kyrkogård till hvilken allmänheten ej gerna eger tillträde, — hvilat sedan 1868 den sköna ryskan, hvilken i sin ungdom var uppfostrad för sitt stånd och till hvilkens enskilda bodouir här i Stockholm högättade män i vårt samhälle, af hvilka ännu flera finnas i lifvet, hade ynnesten att få tillträde.

Den eleganta kjolen hamnade emellertid uti en lumpbod på Skärgårdsgatan, hvarest den uppköptes af en ännu lefvande diplomat. Von B., som troligen fått veta hvem den sköna innehafvarinnan egentligen var, stupade i kriget — det sorgliga för Danmark 1866.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

